

Ankara' da Bir Çatı Katı

— eyyup · 20 Mayıs 2011

Ankarada, Sıhhiyeden Kızılay'a çıkış yolunda hemen sol tarafta, ana cadde ile kesişen ara yollar vardır. Hani canım hepiniz bilirsiniz, ihtişamlı yapılara inat duvarları az buz yamulmuş. Boyası badanası dökükçe eski ama samimi Ankara evlerinin olduğu semtler. Bildiniz değilmi? Bu gün onlardan birinin dili ile sizlerle konuşacağım. O eski yıkık dökük evler, çarpık kapılar, kırık çamlarla hoş beş edeceğimiz biraz. Evlerde insanlar gibidir onlarında sevgi ve ilgiye gereksinimleri vardır. Az ilgiyi kesin hemen küserler, yaşlı boyları çatlar, kabarır önçe. Lime, lime dökülür bir süre sonra .Bu eski evlerin her biri ayrı bir hikaye barındırır kendi içinde. Kimi cumhuriyeti kurulurken yaşamıştır yüreğinin ta içinde, kimi darbeleri ve depremi.

Ankara' nın evleride insanları gibidir. Sevdilermi birini bırakmazlar. İçten ve samimidirler yani. İşte o evlerden birinin çatı katındayız. Sabah ilk buraya uğrar güneş, akşam en son burayı terk eder. Yağmur kiremite düşer hafifçe, oradan oluklara iner, borulardan geçer yere varır sağ salim. İşte o eski ev tüm bunları yaşar, yağmur suyu damarlarda dolaşan kan gibidir varlığını hisseder ama anlatamazsın. Kuşlar bu çatı katının en sadık müdavimleridir. Hep aynı alışkanlıkla çamları gagalar dururlar. Evin yaşlı hanımı seslerini duysun bayat ekmek yada simit parçaları versin diye. O her sabah kendi yorğun parmaklarının arasında ufalayarak beslerdi kuşları. Her kuşun ayrı bir adı vardı.Kuşlar aldırılmaz isim takılmasına bilirsiniz. Onlar çamı tıklar, yaşlı kadın avçunda ekmek kırpıntılarını bekler, onlar çama vurmada elini uzatır çamdan. Ürkmeden korkmadan yerler yaşlı kadının elinden o günkü nevalelerini. O teras katından bir başkadır Ankara, başka damları görürsünüz, kuşları, kedileri sonra. Kedilerde kuşlar gibidir, yalnız ve yaşlı insanların en vefalı dostlarıdır onlar.